

Υπόθεση T-32/93

Ladbroke Racing Ltd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Άρθρο 90 της Συνθήκης ΕΟΚ — Προσφυγή κατά παραλείψεως —
Απαράδεκτο»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (δεύτερο τμήμα) της 27ης Οκτωβρίου 1994 II - 1018

Περίληψη της απόφασης

1. Προσφυγή κατά παραλείψεως — Εξάλειψη της παραλείψεως μετά την άσκηση της προσφυγής — Διαφορά καταστάσα άνευ αντικειμένου — Δεν υπάρχει λόγος να αποφανθεί το Πρωτοδικείο
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 175)
2. Προσφυγή κατά παραλείψεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Παραλείψεις δεκτικές προσφυγής — Παράλειψη της Επιτροπής να απευθύνει σε κράτος μέλος απόφαση περί τηρήσεως των κανόνων ανταγωνισμού από δημόσιες επιχειρήσεις — Υποχρέωση προς ενέργεια — Δεν υφίσταται — Απαράδεκτο
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 90 § 3, και 175)
3. Ανταγωνισμός — Δημόσιες επιχειρήσεις και επιχειρήσεις στις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα — Αρμοδιότητες της Επιτροπής βάσει των εποπτικών καθηκόντων της — Εξουσία εκτιμήσεως — Υποχρέωση της Επιτροπής προς ενέργεια — Δεν υφίσταται
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 90)

1. Οσάκις, στα πλαίσια προσφυγής κατά παραλείψεως, η πράξη της οποίας η μη έκδοση αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς εκδόθηκε μετά την άσκηση της προσφυγής, αλλά πριν από την έκδοση της αποφάσεως, η διαφορά καθίσταται άνευ αντικειμένου και επομένως δεν υπάρχει λόγος να εκδοθεί απόφαση.
2. Είναι απαράδεκτη η προσφυγή κατά παραλείψεως που ασκεί μια επιχείρηση κατά της Επιτροπής με το αιτιολογικό ότι, παρά την αίτηση που υπέβαλε, η Επιτροπή παρέλειψε να κάνει χρήση των εξουσιών που της παρέχει το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

Συγκεκριμένα, αφενός μεν, η προσφυγή παραλείψεως κατά το άρθρο 175 της Συνθήκης εξαρτάται από την ύπαρξη υποχρεώσεως προς ενέργεια που υπέχει το οικείο θεσμικό όργανο, ούτως ώστε η φερομένη παράλειψή του να αντίκειται στη Συνθήκη. Λαμβανομένης όμως υπόψη της εξουσίας εκτιμήσεως που έχει η Επιτροπή όσον αφορά τον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων ανταγωνισμού από δημόσιες επιχειρήσεις, αυτό δεν συμβαίνει οσάκις το θεσμικό αυτό όργανο παραλείπει να απευθύνει σχετική απόφαση σε κράτος μέλος.

Αφετέρου, και κατά μείζονα λόγο, αποδέκτες των πράξεων που μπορούν να ληφθούν βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 3, είναι τα κράτη μέλη, οπότε μια επιχείρηση, ως τρίτος σε σχέση με την πράξη που η Επιτροπή φέρεται ότι παρέλειψε να εκδώσει, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η πράξη την αφορά ατο-

μικά παρά μόνον εάν θίγεται λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.

Η αναγκαία όμως εξατομίκευση αυτή δεν απορρέει, ελλείψει ειδικών περιστάσεων, απλώς από το γεγονός ότι η επιχείρηση ασκεί τη δραστηριότητά της στην αγορά όπου μια πράξη είναι ικανή να επηρεάσει τους όρους ανταγωνισμού. Σε περίπτωση που η πράξη εκδίδεται βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 3, η επιχείρηση δεν εξατομικεύεται επειδή η πράξη αυτή εκδόθηκε κατόπιν αιτήσεως της επιχειρήσεως, διότι παρόμοια αίτηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ανάγεται στην άσκηση διαδικαστικών εξουσιών που έχει η επιχείρηση, δεδομένου ότι τα δικαιώματα που παρέχουν οι κανονισμοί 17 και 19/63 αφορούν μόνον την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης. Επιπλέον, δεν θα μπορούσε να στηριχθεί στη συμμετοχή της επιχειρήσεως στην έρευνα που προηγήθηκε της εκδόσεως της πράξεως, διότι μια τέτοια συμμετοχή δεν γεννά υπέρ αυτής δικαίωμα προσφυγής κατά πράξεως που, λόγω της φύσεως και των εννόμων συνεπειών της, δεν την αφορά ατομικά.

Τέλος, η παρέμβαση της Επιτροπής βάσει των εξουσιών που της χορηγεί το άρθρο 90, παράγραφος 3, ακόμη και αν υποθεθεί ότι θα γίνει, μπορεί να περιβάλλεται τη μορφή όχι αποκλειστικώς μόνον μιας αποφάσεως, αλλά και μιας οδηγίας, η οποία είναι κανονιστική πράξη γενικού χαρακτήρα απευθυνόμενη στα κράτη μέλη, οι δε ιδιώτες δεν μπορούν να απαιτήσουν την έκδοσή της.

3. Όσον αφορά την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού στις δημόσιες επιχειρήσεις και στις επιχειρήσεις στις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα, το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης αναθέτει στην Επιτροπή την αποστολή να μεριμνά για την τήρηση από τα κράτη μέλη των επιβαλλομένων σ' αυτά υποχρεώσεων, ως προς τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορά, και προς τούτο της παρέχει ρητώς την εξουσία να παρεμβαίνει, εάν παρίσταται ανάγκη, υπό τις συνθήκες και με τα νομικά μέσα που προβλέπονται σ' αυτό. Όπως προκύπτει από την προμνησθείσα διάταξη και τη γενική οικονομία του άρθρου 90 στο σύνολό του, οι εποπτικές αρμοδιότητες που διαθέτει η Επιτροπή έναντι των κρατών μελών που ευθύνονται για παραβάσεις των κανόνων της Συνθήκης, και ιδίως των κανόνων ανταγωνισμού, συνεπάγονται αναγκάως ευρεία εξουσία εκτιμήσεως του θεσμικού αυτού οργάνου. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως

είναι κατά μείζονα λόγο ευρύτερη, καθόσον, αφενός, η Επιτροπή καλείται, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 90, κατά την ενάσκηση αυτής της εξουσίας της, να λαμβάνει υπόψη της τις συμφυείς με την ιδιαίτερη αποστολή των οικείων επιχειρήσεων απαιτήσεις και, αφετέρου, οι αρχές των κρατών μελών μπορούν να διαθέτουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, εξίσου ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για τη ρύθμιση ορισμένων θεμάτων που ενδεχομένως εμπíπτουν στο πεδίο των δραστηριοτήτων των εν λόγω επιχειρήσεων.

Επομένως, η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως της συμφωνίας των κρατικών μέτρων με τους κανόνες της Συνθήκης, την οποία χορηγεί το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης στην Επιτροπή, δεν συνδυάζεται με την υποχρέωσή της προς ενέργεια.